

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' ελάχιστον παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, αληθείς παρασχόν εις την χράσαν ημών ύπηρεσίαν και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ανάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

ΕΥΝΑΔΟΡΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ
Εξωτερικού: Εξωτερικού:
 Έτησία... δρ. 8,— Έτησία φρ. χρ. 10,—
 Εξάμηνος... > 4,50 Έξάμηνος > 5,50
 Τρίμηνος... > 2,50 Τρίμηνος > 3,—
 Δι' συνδρομαί άρχονταί την Ιην έκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
 ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879
 ΔΙΕΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
 Έσωτερικού λσα. 20, Έξωτερικού φρ. χρ. 0,20
 Φόλλα προηγουμένων Έτών, Α' και Β' περιόδου
 τιμώνται έκαστον λσα. 25 (φρ. 0,25).
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΜ ΑΘΗΝΑΙΣ
 Οδός Ερμούιδου άρ. 33, παρά τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β'—Τόμος 15ος

Έν Αθήναις, 15 Νομβρίου 1908

Έτος 30όν.—Αριθ. 51

ΜΙΚΡΟΣ ΠΑΡΑΜΑΓΕΙΡΟΣ ΜΕΓΑΣ ΜΟΥΣΙΚΟΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ J. CHANCEL]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ'. (Συνέχεια)

Τὸ πρόσωπον τοῦ Μολιέρου ἐφωτίσθη ὑπὸ τοῦ ἀνοικτοκάρδου ἐκείνου μειδιάματος, τὸ ὅποτον ἀπετέλει ἐν τῶν θεληγέτρων του, καὶ τεινῶν τὴν χεῖρα πρὸς τὸν νέον, τῷ εἶπεν ἀπλῶς:
 — Εὐχαριστῶ, συνάδελφε!

Ὅτω μεταξὺ τοῦ μουσικοῦ καὶ τοῦ ποιητοῦ ἐγεννήθη φιλία. ἤρχισαν νὰ συνομιλοῦν μὲ πᾶσαν ἐμπιστοσύνην.

Ὁ Μολιέρου δεηγήθη ὅλας τὰς δυσχερείας τοῦ κλάνητος βίου του, ὁ ὅποιος ὅμως τῷ ἦτο ἀναγκαῖος, διότι μόνος αὐτός, πρὸς τὸ παρὸν, καθίστα πιθανὴν τὴν ἐμφάνισιν τῶν ἔργων, τὰ ὅποια ἐσχεδιάζεν.

Ὁ Λούλλης ἐξ ἄλλου ἐξήγησεν εἰς τὸν νέον τοῦ φίλου τὸ μέγα τοῦ σχέδιον περὶ συνδυασμοῦ τῆς μουσικῆς καὶ τοῦ δράματος, πρὸς παραγωγήν νέου θεατρικοῦ εἴδους, τὸ ὅποτον θὰ ἦτο τὸ μελόδραμα.

Ἀφοῦ ὠμίλησαν οὕτω διὰ μακρῶν, ὁ Λούλλης παρεκάλεσε τὸν Μολιέρου νὰ τὸν περιμετρήσῃ μίαν στιγμὴν, διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν ταμιῶν τοῦ Βασιλέως καὶ νὰ τῷ κληθῇ τὰ εἰκοσιτάλληρα, τὰ ὅποια βεβαίως, ἔλεγε, δὲν θὰ τῷ ἤρνεϊτο, διότι εἶχε νὰ τοῦ πληρώσῃ μισθὸν δύο μηνῶν.

Ἄλλ' ὁ νεαρὸς μουσικὸς ἐλογάριαζε χωρὶς τὴν χρηματικὴν στενοχωρίαν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ὑπέφερε τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἡ αὐτὴ τῆς Γαλλίας. Καὶ μετ' ὀλίγας στιγμῶν ἐπανῆλθε καταστενωχωρημένος εἰς τὴν στοάν, ὅπου τὸν ἐπερμήμενον ὁ Μολιέρου, καὶ τῷ ἀνήγγειλε μετὰ μεγάλης του λύπης ὅτι ὁ βασι-

κὸς ταμίας δὲν τοῦ ἔδωκεν οὔτε λεπτόν. Ἀπογοητευμένοι, οἱ δύο νέοι ἤτοιμάζοντο νὰ ἐξέλθουν ἀπὸ τὸ Λουδρόν, καὶ ἐνῶ ἐσχολίαζαν τὴν ἀθλίαν κατάστασιν, παραπονοῦμενοι διότι, καλλιτέχνην ὡς αὐτοί, δὲν ἤμποροῦσαν νὰ εὗρουν εἰκοσιφωροτάλληρα, ὁ Λούλλης ἐσταμάτησεν ἀποτόμως, καθ' ἣν στιγμὴν ἐπρόκειτο νὰ διέλθῃ τὴν μεγάλην θύραν τοῦ ἀνακτόρου.

Μία ἄμαξα εἰσῆρχετο εἰς τὴν αὐλὴν. Ἡ ἄμαξα ἐσταμάτησε καὶ ἓνας κύριος ἀπεβίβασθη, τὸν ὅποτον ὁ Λούλλης

— Διατί; ἠρώτησεν ὁ Μολιέρου.
 — Διότι αὐτὸς θὰ μᾶς δώσῃ τὰ εἰκοσιτάλληρα ποῦ ζητοῦμεν.
 — Μὲ τί τρόπον;
 — Τώρα θὰ ἰδῆτε.

Ἀφίσας τὸν σύντροφόν του, ὁ Λούλλης ἐτρέξε πρὸς τὸν πρῶτον κύριόν του, καὶ καθὼς ἀνέβαιεν αὐτὸς τὴν κλίμακα τὴν ὀδηγοῦσαν πρὸς τὸ γραφεῖον τοῦ βασιλέως, ἤρχισε καὶ ὁ Λούλλης νὰ ναναβαίνει ἐξοπλισμῶν του.

Ἀναβαίνων δὲ ἤρχισε νὰ τερετίξῃ χαμηλοφῶνας τὸ γνωστὸν ῥοζο, τὸ ὅποτον εἶχε συνθέσῃ κατὰ τὴν ἐν Ὁρλεάνῃ διαμονὴν του καὶ τὸ ὅποτον, ὡς ἐνθυμίσθη, εἶχε γίνῃ τότε δημοτικώτατον εἰς τὴν αὐλὴν τῆς Μεγάλης Δεσποινίδος:

*Μπροστά σὴν ταίχῃ τῆς Ὁρλεάνης
 Ποῦ νὰ τὰ βλέπῃς καὶ νὰ τὰ χάνῃς
 Φθάνει καβάλλα ἢ Ὑψηλοτάτη
 Κ' ἀνοίξαι μὲ ἐνθὺς!* δια-
 γίται...

Ἀμέσως, ὅπως καὶ τὸ ἐπερίμενον, ὁ Λούλλης εἶδε τὸν Γάστωνα τῆς Ἀυρηλίας νὰ σταματήσῃ καὶ νὰ στραφῇ. Ἀλλὰ χωρὶς νὰ τὰ χάσῃ διόλου, ὁ νεαρὸς μουσικὸς ὕψωσεν ἀκόμη ὀλίγον τὴν φωνὴν καὶ ἤρχισε νὰ ψάλλῃ καὶ τὸ ἄλλο τετράστιχον:

*Δυὸ νέες γενναϊότητες κοινέσες
 Ὄποι' τὲς σέβει κάποιος κοινά
 γίης...*

Ὁ Γάστων τῆς Ἀυρηλίας δὲν ἀφῆκε τὸν ψάλτην νὰ προχωρήσῃ περισσότερο, καὶ φοβηθεὶς μήπως κανεὶς αὐτὸς ἀκούσῃ τὰ τετράστιχα ἐκεῖνα τὰ κατηραμένα, ὡς ἀναμνηστικὰ μίαν ἐποχῆς τὴν ὁποίαν ἐπεθύμει καὶ προσεπάθει νὰ λησιμονήσῃ ὅλοι, ἐβάδισε κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν μικρὸν αὐθάδη καὶ τῷ εἶπεν ἐπιπληκτικῶς:

— Μπράβο! Τ' εἶπε αὐτὰ ποῦ μᾶς ψάλλετε, κύριε;
 — Τὸ τραγοῦδι τῆς Δεσποινίδος Μον-

«Ὁ Μολιέρου ἀπεχειρέθη τὸν νέον τοῦ φίλου...» (Σελ. 406, στ. α')

ἀνεγνώρισεν ἀμέσως ἀπὸ τὴν εὐθυμον καὶ πηδηκτὴν εὐκίνησιν του.

Ἦτο ὁ Γάστων τῆς Ἀυρηλίας, ὁ ὅποιος ἤρχετο ὡς καλὸς συγγενὴς νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν βασιλέα Λουδοβίκον ΙΔ'.

Ὡς γνωστὸν, ὁ πατὴρ τῆς Μεγάλης Δεσποινίδος ἐφρόντιζε πάντοτε νὰ κολακεύῃ τοὺς ἰσχυροὺς τῆς ἡμέρας, ἐπιφλασσομένης νὰ τοὺς προδῆθῃ ἐν ἀνάγκῃ.

— Ὁ Γάστων τῆς Ἀυρηλίας! ἀνέκραξεν ὁ Λούλλης. Ὁ Θεὸς μου τὸν στέλλει!

πασι, Ύψηλότατε, ἀπήντησε ὁ Λούλλης.
— Ποῶς εἶσθε;
— Εἶμαι ὁ Ζάν-Μπατίστα Λούλλης, μουσικὸς τῆς Α. Μεγαλειότητος, τοῦ Βασιλέως, πρῶτον παραμάγειρος τῆς Ὑμετέρας Ύψηλότητος! ἀπήγγειλεν ὁ νέος Ἴταλὸς ὑποκλινόμενος ἐδαφιαίως πρὸ τοῦ πρώην κυρίου του.
Ἀκούσας ταῦτα, ὁ Γάστων παρετήρησε προσεκτικώτερα τὴν συνομιλήτην του.
— Μπα! ἀνέκραξε καλὲ, σὺ εἶσαι; ὁ φύλαξ τοῦ παπαγάλου;
— Εἰς τὰς διαταγὰς τῆς Ὑμετέρας Ύψηλότητος, ἀπήντησεν ὁ Λούλλης. Καθηουχάσας μὲ τὴν εὐλαβῆ αὐτὴν καὶ ταπεινόφροναν στάσιν τοῦ νέου, ὁ Γάστων τῆς Αὐρηλίας τὸν ἐπλησίασε, καὶ ἐπιθέσας οἰκίως τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου του, τοῦ ἐφιθύρισεν εἰς τὸ αὐτὸ:
— Λοιπὸν, κύριε Λούλλη, θὰ μὲ ὑποχρεώσετε πολὺ νὰ μὴ ξανατραγουδήσετε, εἰς τὸ βασιλικὸν τουλάχιστον καλάντι, τὸ τραγουδάκι ποῦ ἐλέγατε πρὸ ὀλίγου. Naί;
— Ἐυχαρίστως, Ύψηλότατε, ἀφοῦ τὸ προστάξετε...
— Λοιπὸν! εἶπεν ὁ Γάστων κατευχαριστημένος. Ἐλάτε νὰ μ' ἐπισκεφθῆτε καμμία μέρα, κύριε Λούλλη. Θὰ εἶμαι εὐτυχὴς νὰ σὰς φανῶ χρήσιμος, καὶ ἂν ἔχετε νὰ μοῦ συστήσετε κανένα ἔργον σας...
— Ἐχω ἀκριβῶς ἓνα, Ύψηλότατε, ἀπεκρίθη ὁ νεαρὸς μουσικὸς.
— Ποῖον;
— Ἐκεῖνο ποῦ τραγουδοῦσα πρὸ ὀλίγου. Ὁ Γάστων τῆς Αὐρηλίας ἐνόησε.
— Καὶ πόσον τὸ πωλεῖτε;
— Εἴλοισι τάλληρα.
Ὁ πρίγκιψ ἠρέυνησεν εἰς τὸ θυλάκιόν του, ἀνέσυρε τὸ βαλάντιόν του, καὶ τὸ προσέφερεν εἰς τὸν μουσικὸν λέγων:
— Ἴδου, κύριε Λούλλη. Ἀλλὰ μὲ τὴν συμφωνίαν, ὅτι τὸ ἄσμα πλέον εἶνε ἰδικὸν μου! ἔτσι;
— Ἡ Ὑμετέρα Ύψηλότης εἰμπορεῖ νὰ εἶνε βεβαία ὅτι δὲν θὰ τὸ ἐνθυμῆθῃ πλέον ποτέ.
Ὁ Γάστων τῆς Αὐρηλίας ἔκαμε νεῦμα ἀποχαιρετισμοῦ καὶ ἀπῆλθε ψιθυρίζων:
— Πολὺ ἐξυπνὸς κατεργάρης!
Συγχρόνως ὁ Λούλλης ἔσπευσε πρὸς συνάντησιν τοῦ Μολιέρου, ὁ ὁποῖος τὸν ἐπεριμένεν εἰς τὴν ἰδίαν θέσιν, καὶ παραδίδων εἰς αὐτὸν τὸ βαλάντιον, ἀνέκραξε θριαμβευτικῶς:
— Ἴδου τὰ εἴκοσι τάλληρα! Τώρα εἰμπόρετε νὰ παραστήσετε τὸν «Ἀφηρημένον» σας ἐνώπιον τοῦ πρίγκηπος Κόντι.
Ὁ Μολιέρους ἐδέχθη τὰ χρήματα εὐγνωμόνως καὶ ἀπεχαιρέτησε τὸν νέον του φίλον.

Ὅπως ἐγένεν ἡ πρώτη συνάντησις τῶν δύο μεγάλων ἀνδρῶν, τοῦ Μολιέρου καὶ τοῦ Λούλλη, τῶν ὁποίων ἡ μεγαλοφυΐα συνεργασία ἐμελλεν, ἀργότερα, νὰ συντελέσῃ εἰς τὸ καλλιτεχνικὸν μεγαλεῖον τοῦ ἐνδόξου αἰῶνος, — τοῦ αἰῶνος Λουδοβίκου τοῦ ΙΔ'.

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ
ΤΕΛΟΣ

ΛΟΓΟΙ ΚΥ ΑΝΤΙΛΟΓΟΙ
ΤΟ ΣΟΥΛΙΩΤΟΠΟΥΛΟ

— Ἄντρα, ὁ γυιὸς μας πειτὰ μεγάλως. Τρέχει στὰ δεκαπέντε. Κ' εἶν' ἀπρόφραστος. Διψᾷ σὲν πόλεμον νάρθη. Κάθε πρωὶ καὶ κάθε βράδυ μοῦ κλαίγεται τὸ παληκάρι μου. Μπροστὰ σου, ἀπὸ γροθὴ, κρατιέται καὶ σωπαίνει. Ὅμως κάθε φορά ποῦ ξεκινᾷς, αὐτὸ σπαράζει. Καὶ πέφτει στὴν ἀγκαλιά μου καὶ δέρνεται, σὰ νὰ βυζαίνῃ ἀκόμα καὶ σὰ νὰ τοῦ ἀρνιῶμαι τὸ βυζί. Καὶ φοβερίζει νὰ κλέψῃ τὸ καρποφύλλι τοῦ παπποῦ του, τ' ἀγγιχτο. κατὰ τὸ λόγο σου, ἀπ' τὸν καιρὸ ποῦ τὸν ἔφαγε τὸ βόλι τὸ μικρὸ, κ' ἐκείνον. Καὶ θὰ πάη μὴνάχος του νὰ κάμῃ μὲ τοὺς Τούρκους πόλεμον. Κι' ὁ φόβος ὁ δικός σου μοναχὰ τὸνέ τρομάζει. Ἄλλοιὸς ποῖος ξέρει τί θ' ἀποκοποῦσε. Χάρι θὰ σοῦ τὸ γνωρίζω κ' ἐγὼ, κ' αὐτὸς θὰ εἶνε ὑποταγμένος σου, καὶ δὲ θὰ σὲ βαρύνῃ. Στὴ θέλησί σου θὰ εἶνε πρόθυμος, σὰ σκλάβος σου. Ἔτσι μονάχα θὰ γλυτώσω ἀπὸ τίς κλάψης του. Πάρ' τονε μαζί σου!

Ἡ μάνα, ἡ ἀμαζύνα, βλέπει τὸ γέρο της παρακαλεστικά. Καὶ κάποτε διανεύει πονηρὰ τοῦ γυιοῦ της. Αὐτὸς σκυμμένο τὸ κεφάλι του κρατεῖ. Καὶ κρῦβει τὴν παρθενικὴ τὴν ταραχὴ του ἀπ' τὴ ματιά τοῦ γέρο, ποῦ αὐστηρὰ τὸνέ θωρεῖ καὶ δὲ μιλάει.

Καὶ τὴν αὐτὴ τὸ παληκάρι τ' ἀγοῦρο, μὲ τὸ ντουφεκί τὸ βαρὺ σὲν ὤμο, μὲ τ' ἀλαφρὸ τὸ πάτημα, μὲ τὸ χαρούμενον τὸ καρδιοχτύπι καὶ μὲ τὸ φτερούγιασμα τοῦ νοῦ, ἀκολουθεῖ τὸ γέρο τὸν πολεμιστὴ καὶ τὸν πολυπέρο. Κι' ὁ πόλεμος ἀρχίζει. Καὶ τ' ἀγριο τὸ φαράγγι τὸν ἀντιλαλεῖ.

Ὁ γέρος τώρα δίνει ὄλο τὸ νοῦ του στὸ παιδί, κ' ἀλησημονεῖ τὸν πόλεμον. Καὶ μιλεῖ στὸ παληκάρι τ' ἀπηχτο καὶ τ' ὀδηγᾷ.

— Ἐδῶ, τοῦ λέει, ποῦ σ' ἔφερα, δὲ θέλω νὰ καμαρώσω τὴν παληκαριά σου. Δεῖξέ την ἀμα ἔρθῃ ἡ ὄρα σου. Ὅμως ἀφῶς μοῦ φαίνεται. Τὸ αἶμά σου δὲν κρῦβεται. Κρατᾷ ἀπὸ πηγὴ τρελῆ — τώρα θ' ἀκούς! Νὰ τὸ κατρών. Κρῦβε τὰ ζερβά σου. Ὁ δεξὶς ὁ ἀγκωνάς σου μὴν ξεπροβάλλῃ! Τὸ ντουφεκί ἔτσι δὲν τὸ κρατοῦν. Νά, ἔτσι. Καὶ δὲ δίνουν

πρόσωπο γιομάτο στὸ σημάδεμα. Ὁ Ἄρβανίτης, ἐκεῖ, παραφυλάει. Καὶ σοῦ παίρνει καὶ τὴν τρίχα σου. Σκύψε ἀκόμα, παλαβέ! Αἰτὸς τὸ μάτι σου, ἀγροίκησες; Ἄδειο ἀκόμα τὸ ντουφεκί σου; Κι' ὀρθὸς ὁ λόκος του; Χαρὰ σ' τον τὸν ὄχτρο σου ἀντίκρου, ποῦ σὲ σκιάζεται! Ἔτοιμος; Τὸ νοῦ σου!

Ὅμως τοῦ κάκου οἱ πατρικὲς οἱ συμβουλές! Παράφορο τὸ Σουλιωτὸπουλο, μὲ τὸ πρώτο κίνημά του, πρὶν ἀκόμα ρίξῃ τὴν πρώτην ντουφεκιά, δείχνει τὸ πρόσωπο ἄσκαπο στὸν Ἄρβανίτη. Καὶ δέχεται τὸ βόλι στὸ μεσῶφρυδο.

I. ΒΛΑΧΟΓΙΑΝΝΗΣ
ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΚΑΤΕΡΓΑΡΙΕΣ

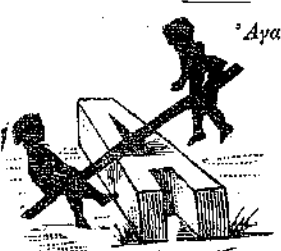
Ἀγαπητοί μου,
ΝΕΡΠΙΝΔΑ προχθὲς εἰς μίαν γαλλικὴν ἐφημερίδα, εἰς ἓνας κατεργάρης, εἰς τὸ Παρίσι, ἐδημοσίευσεν εἰς πολλὰς ἐφημερίδας τὴν ἐξῆς Μικρὰν Ἀγγελίαν: «Ὅποιος μοῦ στείλῃ δύο φράγκα, θὰ λάβῃ ἀμέσως ἐν ὧραιόν κόσμημα. Ὅποιος, ὡς ἐκ περισσοῦ, λύση καὶ τὸ ἀκόλουθον αἰνίγμα, (καὶ εἰπετο τὸ αἰνίγμα), θὰ λάβῃ ὡς ἀμοιβὴν ἑκατὸν φράγκα. Ἀπευθυντέον κτλ.»

Εἰς διάστημα μιᾶς μόνον ἡμέρας, ὁ κατεργάρης αὐτὸς ἔλαβεν ὀκτώ χιλιάδας δίφραγκα, ἀπὸ ἰσαριθμούς ἐπίστους, ζητοῦντας τὸ ὦραιον κόσμημα. Κανεὶς ὁμως δὲν εἴχτει καὶ τὰ ἑκατὸν φράγκα διὰ τὴν λύσιν, ἐπειδὴ τὸ αἰνίγμα τοῦ κατεργάρη ἦτο ἀπλούστατα ἄλυτον.

Φαντασθῆτε τώρα πόσα θὰ ἐτσέπενεν, ἂν ἡ ἀστυνομία τὸν ἄφινεν ἐλευθερὸν ὀλίγας ἀκόμη ἡμέρας. Ἄλλ' ἠγέρθησαν ὑποφίλοι, ἐγέναν φαίνεται καὶ παράπονα, — διότι κανεὶς δὲν ἔλαβε κόσμημα, οὔτε ὦραιον, οὔτε κἂν ἀσχημον, — ὁ δὲ κατεργάρης συνελέφθη καὶ ἐστάλη εἰς τὸν Εἰσαγγελεῖα διὰ τὰ περαιτέρω.

Μὲ τὴν εὐκαιρίαν αὐτὴν, ἡ γαλλικὴ ἐφημερίς ἀναφέρει καὶ μερικὰ ἄλλα παραδείγματα εὐφῶν λωποδυσῶν, διὰ τῆς μεθόδου πρὸ πάντων τῆς δημοσιεύσεως Μικρῶν Ἀγγελιῶν εἰς τὰς ἐφημερίδας. Ἴδου διὰ νὰ γελᾷσσετε:

Μίαν φοράν, κάποιος ἀπὸ τὸ Βέλγιον, ἐδημοσίευσεν τὰ ἐξῆς: «Ὅποιος μοῦ στείλῃ φρ. 2,40 θὰ λάβῃ ἀμέσως: μίαν μικρὰν ραπτομηχανὴν τῆς χειρός, χρεῖ-

σεως εὐκολωτάτης ἐν μηχανήμα ἐμποδίζον τὰς ἐδυνηρὰς πληγὰς ἀντίγραφον παλαιᾶς χαλκογραφίας τοῦ Κράτους, ἠγγυημένης καὶ ἑκατὶν σαράντα τέσσαρα μικρὰ ἀντικείμενα τῆς πρώτης ἀνάγκης».

Πόσα πράγματα μὲ δύο φράγκα καὶ σαράντα, εἰ;
Τοῦ ἐστελλεσ λοικὸν καὶ ἐλάμβανες, ἀμέσως διὰ τοῦ πρώτου ταχυδρομείου: Μίαν βελόνην τοῦ ραψίματος (ἦτο ἡ ραπτομηχανὴ τῆς χειρός!) μίαν δακτυλήθραν (δὲν ἐμποδίζει τῶντι τὰς ἐδυνηρὰς πληγὰς τῆς βελόνης;) ἐν σφραγισμένον Βελγικὸν γραμματόσημον (χαλκογραφία τοῦ Κράτους ἠγγυημένη...) καὶ 144 καρφίτσες... τῆς πρώτης ἀνάγκης βεβαίως!

Καὶ ὁ κατεργάρης αὐτὸς συνελέφθη, ἐδικάσθη καί... ἠθωώθη. Διότι ναι μὲν τὰ πράγματα ποῦ ἐστελλε δὲν ἤξιζαν ἑλα οὔτε δέκα λεπτά, ἐστελλεν ὁμως ἀκριβῶς ὅτι ἔλεγε...
Ἄλλοτε πάλιν, εἰς τὸ Λονδίον, ἐστήθη εἰς κάποιον δρόμον μία αὐτόματος μηχανή, μὲ τὴν ἐξῆς ἐπιγραφὴν: «Ρίχνετε μίαν δεκάραν, τραβάτε τὸ σχοινί καὶ λαμβάνετε μίαν ἐκπληξίν.» Ἐρρίχνατε τὴν δεκάραν, ἐτραβούσατε τὸ σχοινί καί...δὲν ἐλαμβάνατε τίποτε. Καὶ τῆς εὐφουῆς αὐτῆς μηχανῆς ὁ ἐφευρέτης κατεδιώχθη ἐπίσης καὶ ἠθωώθη. Διότι ἰσχυρίσθη πρὸ τοῦ δικαστηρίου ὅτι αὐτὴ ἀκριβῶς ἦτο ἡ ἐκπληξίς ποῦ ὑπέσχετο: νὰ τραβᾷτε καὶ νὰ μὴν βγαίνῃ τίποτε!

Ἄλλος κατεργάρης, καὶ αὐτὸς εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ἐδημοσίευσεν εἰς τὰς ἐφημερίδας: «Ὅποιος μοῦ στέλλει 1 φράγκον, διδάσκειται ἐγγράφως ἀλάνθαστον τρόπον διὰ τοῦ ὁποίου εἰμπορεῖ νὰ μὴ χάνῃ ποτέ εἰς τὰ χαρτιά, εἰς τὸ χρηματιστήριον, εἰς τὰς ἰποδρομίας καὶ εἰς ἑλα ἐν γένει τὰ τυχερὰ παιγνίδια.» Καὶ ὁ στέλλον τὸ φράγκον του, ἐλάμβανε τὴν ἐξῆς ἀπάντησιν: «Μὴν παίξῃς ποτέ.»

Ὁ τελευταῖος αὐτὸς, ἀγαπητοί μου, ἐδικάσθη καί, ἐνῶ ἦτο ὁ μόνος ὁποῖος ἔπρεπε νὰ θωωθῇ, καὶ νὰνταμειφθῇ μάστιγα διὰ τὴν ἠθικὴν του διδασκαλίαν, ἀπεναντίας κατεδικάσθη. Αὐτὰ εἶνε, καμμίαν φοράν, τὰ ἀνάποδα τῆς δικαιοσύνης...
Ἄλλ' ὡς ἐπιστρέψωμεν εἰς τὸν πρῶτον μας κατεργάρην. Εἶδατε τί περιέργον; Εἰς μίαν καὶ μόνην ἡμέραν, εὐρέθησαν ὀκτώ χιλιάδες Παρισιοὶ νὰ τοῦ στείλουν τὰ δύο φράγκα. Νομίζετε τώρα, ὅτι ἂν παρομοίᾳ Μικρᾷ Ἀγγελίᾳ ἐδημοσίεῦτο εἰς τὰς ἐλληνικὰς ἐφημερίδας, θὰ εὐρίσκοντο ὀκτώ μόνον Ρωμηοὶ νὰ πῆσουν θύμα τοῦ κατεργάρη; Ἐγὼ τοῦλάχιστον ἀμφιβάλλω.
Θὰ ἔλεγε κανεὶς διὰ τοῦτο, ὅτι οἱ

Ρωμηοὶ εἶνε ἐξυπνότεροι ἀπὸ τοὺς Εὐρωπαϊκούς. Εἰμπορεῖ νὰ συμβαίῃ καὶ αὐτὸ. Ἄλλως τε ὡς μὴ λησμανώμεν, ὅτι εἰς τὴν Ἑλλάδα οἱ Εὐρωπαῖοι ὀνομάζονται κοινῶς **κουτόφραγκοι**. Ἄλλ' ἐγὼ νομίζω, ὅτι συμβαίνει καὶ κάτι ἄλλο. Εἰς τὴν Εὐρώπην οἱ ἄνθρωποι εἶνε περισσότερο εὐπιστοί, διότι εἶνε καὶ περισσότερο συνηθισμένοι εἰς εὐσυνειδησίαν. Τοιαύτας, παραδείγματος χάριν, μικρὰς ἀγγελίας κατὰ ἑκατοντάδας δημοσιεύουν καθῆμεριναν αἱ ἐφημερίδες. Καὶ ὄλοι εἶνε τίμιοι καὶ ἀληθινοί. Ὅταν σοῦ γράψῃ ὁ ἄλλος, ὅτι ἂν τοῦ στείλῃς 2 φράγκα, θὰ λάβῃς ἐν ὧραιὸν κόσμημα, — κατὰ κανόνα τὸ κόσμημα αὐτὸ θὰ τὸ λάβῃς ἀμέσως, καὶ θὰ εἶνε πραγματικῶς ὦραιον, καὶ θὰ ἀξίξῃ περισσότερο ἀπὸ δύο φράγκα, (δηλαδή, ἂν ἐπήγαινες εἰς ἐν κατάστημα, δὲν θὰ ἠμπορούσες νὰγοράσῃς τὸ ἴδιον τόσο εὐθυσά.) Ἐξαίρεσις τοῦ κανόνος θὰ ἦτο νὰ στείλῃς καὶ νὰ μὴ λάβῃς. Ἀπὸ χιλίας δηλαδή τοιούτου εἶδους ἀγγελίας, μία μόνον θὰ εἶνε ψεύδιον, λωποδυτικὴ, κατεργάρικη. Διὰ τοῦτο λοιπὸν οἱ κατεργάραιο εὐρίσκουν ἐκεῖ ἄφθονα θύματα, — τοὺς καλοσυνειθισμένους.

Ἐνῶ ἐδῶ, πρῶτον ποῦ δὲν δημοσιεύονται ποτέ τοιούτου εἶδους ἀγγελία. Οἱ λεγόμενοι «οἰκονομικοὶ συνδυασμοί», διὰ τῶν ὁποίων εἰμπορεῖς νὰ προσφέρῃς ἢ νὰποκτήσῃς ἐν ὧραιὸν πράγμα εἰς μικρὴν τιμὴν, εἶνε ἄνωστοι. Φυσικὰ λοιπὸν βταν ἰδῆ κανεὶς τοιαύτην προσφερόν, θὰ δυσπιστῆσῃ τοῦλάχιστον διὰ τὸ ἀσυνείθιστον. Ἐπειτα, καθὼς ξεύρετε, πάντα ὁ νοῦς τοῦ Ρωμηοῦ πηγαίνει εἰς τὸ κακόν. Πηγαίνει δὲ εὐκολώτερα εἰς τὸ κακὸν ὁ νοῦς ἐκεῖνον — καὶ αὐτὸ θὰ τὸ ξεύρετε, — ὁ ὁποῖος, πολὺ ἢ ὀλίγον, τὸ κάμνει ἢ θὰ τὸ ἔκαμνε... Εἰς τὸν τόπον μας, κατήντησε νὰ εἶνε συνώνυμα τὸ ἐξυπνὸς καὶ τὸ κατεργάρης. Ὅπου λοιπὸν εἶνε τόσο οἱ ἐξυπνοί, φυσικὰ οἱ κατεργάραιο δὲν εἰμποροῦν νὰ ἔχουν εὐκολὰ πέρασιν.

Θὰ μοῦ πῆτε: Τί μοῦ ἦλθε νὰ σὰς ὀμιλήσω σήμερον διὰ κατεργαρίαι; — Ἐ! πρέπει νὰ ξεύρῃ κανεὶς καὶ τὰς κατεργαρίαις τοῦ κόσμου! Ὅχι βέβαια διὰ νὰ τὰς κάμνῃ, — ἀλλὰ διὰ νὰ προσφιλῶσται. Ἀναγκαῖον λοιπὸν καὶ τὸ σημερινὸν μάθημα. Ὅπωςδὴποτε ὁμως, ἐλπίζω, διασκεδαστικόν.

Σὰς ἀσπάζομαι
ΦΑΙΔΩΝ

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ἀπουλέσθησαν δύο ὦραι χρυσαί, μὲ ἐξήντα διαμαντάκια κάθε μία.
Ὁ εὐρών δὲν θὰ λάβῃ καμμίαν ἀμοιβὴν, διότι οὐδέποτε θὰ τὰς εὐρῃ κανεῖς.

[Ἐκ τῆς νέας ἐφημερίδος «Λαός».]

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ
ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΑΛΑΣΕΩΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ Π. ΖΩΓΡΑΦΟΣ
Βραβεύθεις εἰς τὸν 10θον Διαγωνισμόν πρὸς σύνθεσιν Πνευμ. Ἀσκήσεως.
(Μεγάλη Τάξις.)
[Ἰδε Διάπλασιν τοῦ 1907, σελ. 412]

Ο ΧΡΗΣΤΟΣ
[ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΠΡΟ R. MAYGRIER]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. (Συνέχεια)

Ἐπερηδῶμεν τέσσαρας ἡμέρας διὰ νὰ φθάσωμεν εἰς τὴν παραμονὴν τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ πλανοδίου θιάσου.

Ἐν τῷ μεταξύ, τῇ μεσολαβήσει τοῦ Θωμά Κερουέλι, ὁ ἐνομοτάρχης Πάνδαρος ἐπληροφόρησε τὴν κυρίαν Λεντοῦκ περὶ τῶν ἀπαισιῶν σχεδίων τοῦ Ἀντωνίου καὶ τῆς γραίας Εὐφημίας.

Τῇ ἐσύστησε προπάντων νὰ μὴ φανερώσῃ διόλου τὸν εὐλογον φόβον της, ἀλλ' ἀπεναντίας νὰ διπλασιάσῃ ἐν ἀνάγκῃ τὴν πρὸς τοὺς συνωμώτας καλωσύνην της, διὰ νὰ τοὺς ἀποκοιμίσι.

Καὶ ἡ θεία Γερτρούδη, ἡ ὁποία εἶχε γίνῃ καλὰ, εἰδοποιήθη ἐπίσης περὶ τῆς συνωμοσίας.

Τέλος ὑπέδειξαν εἰς τοὺς ἀνθρώπους τοῦ πύργου τὰς θέσεις ποῦ θὰ ἐκρατοῦσαν καὶ τοὺς ῥόλους ποῦ θὰ ἐπαίζαν.

Χάριν μεγαλειτέρας προφυλάξεως, ὁ Θωμάς συνεβούλευσε τὴν κυρίαν Λεντοῦκ νὰ κρατῇ πάντοτε πλησίον τῆς θείας Γερτρούδης τὴν μικρὰν Καρλότταν, ἀπειλουμένην προσωπικῶς.

Ὅταν ὁ Ἀντωνίος καὶ ἡ Εὐφημία μετέβησαν εἰς τὸν πύργον διὰ νὰ διασκεδάσουν τὰ παιδιά, ἡ κυρία Λεντοῦκ τοὺς προῦπήντησε προσποιουμένη ταραχήν, καὶ τοὺς ἀπήγγειλεν ὅτι ἡ μικρὰ Καρλόττα ἀδιαθέτησεν ἐξαφνα.

— Δέν εἶνε τίποτε σοβαρόν, προσέθεσε, ἀλλά, δυστυχῶς, παράστασις δέν εἶμπορεῖ νά γίνη σήμερα. Ἡ Καρλόττα πρέπει νά μείνῃ ἐπάνω, εἰς τὸ δωμάτιόν της, ὅπου ὁ Χρῆστος καὶ ὁ Φρειδερίκος τῆς κόμμουν συντροφιά... Ἄς εἶνε, γὰρ τὸν κόπον σας θάναται μὲθ' ὡς νὰ ἐγίνεν ἡ παράστασις... δέν πειράζει. Μὴ φύγετε, σᾶς παρακαλῶ, ἀπὸ τὸ Λεοντέν, χωρὶς νά μᾶς χαιρετήσετε.

— Ἄν κάμῃς τὰ ἴδια καὶ ἀπόψε, — ἐπιθύρῃεν ὁ Ἀντώνιος πρὸς τὴν γραίαν ἀπομακρυνόμενος, — τὰ προκίψαμε!... Ἐξεχάστικες ὄλας δίδου πρὸ ὀλίγου!.. Κύτταξε καλά, γιατί...

— Ἐχομε καὶ φοβέρες; ἀπήγγησε μὲ θράσος ἡ Εὐφημία. Πρῶτα-πρῶτα, γαμήλωσε τὴ φωνή σου, γιατί ἡ Ἀνίτα μπορεῖ νά σ' ἀκούσῃ. Ἐπειτα μάθε δτι δέν σε φοβᾶμαι καθόλου. Ἐχομε καὶ οἱ δυὸ ἀρκετὰ βάρη ἔστῃ συνείδησί μας, πού καὶ νά θέλαμε, δέν θά μπορούσαμε νά μαλλώσουμε ποτέ.

Ἡ Ἀνίτα ἐπήγαινε ἔμπρὸς μὲ συμμύον κεφάλι καὶ λυπημένη πολὺ πού δέν εἶδε τὸν Χρῆστον,

Ὁ Ἀντώνιος, ὁ ὁποῖος εἶχε σιωπήσῃ μετὰ τὴν ἐπίκλησιν τῆς Εὐφημίας, ἔκαμε μετ' ὀλίγον τὴν φωνήν του ἡπιωτέραν, καὶ εἶπεν ὅτι ἡ φρόνησις τοῖς ἐπέβαλλε νά ἐδλεπαν τουλάχιστον τὴν μικρὰν ἀσθενή.

— Ἡ ἐπίσκεψις αὐτῆ, προσέθεσε, θά μοῦ ἐπέτρεπε νά γνωρίσω τὰ κατὰ τῆς. Καὶ τὴ νύκτα, ἐνῶ ὁ Ἀλφρέδος κ' ἐγὼ θά «ἐργάζομασθε» κάτω, ἐσὺ θανέβαινες σάν τῆ γάτα, καὶ θά ἐφίμωνες τὴν Καρλόττα... Ἄς εἶνε τελος πάντων! ἄς μὴ ξαναμιλήσουμε γι' αὐτὸ... Σοῦ λέγω ἔμωσ ὅτι ἡ Καρλόττα, ὡς ἄμῃρος, θά μᾶς ἐχρησίμευε πολὺ.

— Δὲ βαρύνεται! ἀπεκρίθη ἡ γρηὰ ὑψώνουσα τοὺς ὤμους· τί τῆ θέλουμε! Κάθε ἐμπόδιο γιὰ καλὸ. Ποῖος τὸ ξέρει! θά εἴμαστε πῶς ἐλεύθεροι χωρὶς τὴν μικρῆ. Εἶνε μπελάς τὰ παιδιὰ.

— Ἐγχεὶς δίκῃ, ὑπέλαθεν ὁ Ἀντώνιος· αὐτὰ ἔμωσ ἔπρεπε νά μοῦ τὰ πῆξ

« Ἀπὸ δῶ! εἶπε χαμηλοφώνως... » (Σ. 409.)

πρωτῆτερα. Σκέπτεσαι καλά, τὸ παραδέχομαι, ἀλλά... πολὺ ἀργά.

Ἡ τελευταία παράστασις τῆς Ὀρφανῆς τῆς Γεφύρας τῆς Παναγίας, προαναγγελλομένη εἰς τὸ Λεοντέν διὰ τυμπανοκρουσίας, εἶχε προσελκύσῃ πλῆθος ἀρκετόν.

Ὁ Ἀντώνιος εἶχε κατηγήσῃ τὸν Ἀλφρέδον, συστήσας εἰς αὐτὸν νά εἶνε ἐτοιμος διὰ τὴν ἐξοδὸν τοῦ μεσονυκτίου.

Ἐνῶ λοιπὸν τὸ δράμα ἐξεκλίσσεται ἐπὶ τῆς σκηνῆς, προσιμῶν ἄλλου, πλέον ἐνδιαφέροντος καὶ πραγματικῶς, ὁ Θωμᾶς Κερούελ, ἐπωφελοῦμενος τοῦ νυκτερινῶ σκότους, ἐβάδιζε πρὸς τὸν πύργον τῆς Φυλλάδος, μὲ τὸ τυφέκιον ἀνηρτημένον ἀπὸ τοῦ ὄμου του.

Διὰ νά μὴν τρομάξῃ ἡ Μαριάννα, εἶχε προφασισθῆ ὅτι θά ἐπῆγγαινε νά κτυπήσῃ τσακάλια εἰς τὸ δάσος, μαζὶ μὲ φίλους του.

— Μὴν ἀργήσῃς πολὺ, τῷ ἐσύστησεν ἡ σύζυγός του.

— Καὶ ἂν ἀργήσω, μὴν ἀνησυχήσῃς, ἀπεκρίθη ὁ Θωμᾶς, γιατί ἡ διασκέδασις εἶμπορεῖ νά μᾶς παρασύρῃ ἔκως δὴ ποτε. δέν θά διανυκτερεύσω εἰς τὸ δάσος.

Μόνον ὁ Χρῆστος ἤξευρε τὸ αἶτιον τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ θεῖου του. Ἄλλ' ἐκράτησε καλά τὸ μυστικόν, διότι ἤξευρεν ὅτι καὶ ἡ παραμικροτέρα ἀκριτομυθία ἤδύνατο νά προσεγγίσῃ κακὸν ἀνεπανόρθωτον.

Ὁ Θωμᾶς, φθάσας εἰς τὸν πύργον, εὗρεν ὄλον τὸ προσωπικὸν ὄπλισμένον ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν.

— Ὁ ἐχθρὸς καλὰ θά κάμῃ νά φυλαχθῇ! ἀνέκρανε καλὰ θά κάμῃ νά

ξε γελῶν εὐθύμως· διότι βλέπω δτι φθάνει καὶ ἐπικουρία.

Ἦτο, πραγματικῶς, ὁ ἐνωμοτάρχης Πάνδωρος ἀκολουθούμενος ὑπὸ ἐνὸς χωροφύλακος...

Ἡ κυρία Λεντούκ, ἀνησυχήσασα εἰς τὴν ἀρχὴν, τῶρα ἦτο ἐντελῶς ἡσυγασ.

Ἐν τούτοις ἔμωσ ἔφρισεν ἀκόμη ἀκουσίως της, συλλογιζομένη ὅτι, ἂν δέν ἦτο ὁ Χρῆστος, θά τῆς ἤρπαζαν τὴν μικρὰν Καρλότταν.

Δέν πιστεύω νά ζηλεύετε, καλῆ μου Θωμᾶ, εἶπε πρὸς τὸν «γενεὶν διευθυντὴν» τοῦ πύργου, πού θεωρῶ τὸν Χρῆστον σάν παιδί μου. Ἄλλ' ὅσον ζῶ, καὶ ἀκόμη ἀφοῦ ἀποθάνω, τὸ μέλλον του θά εἶνε ἐξησφαλισμένον — περὶ τούτου σᾶς βεβαίω ἐπιστήμως.

Διὰ μεγαλειτέραν προφύλαξιν, καὶ ἐπὶ τῇ ὑποφίᾳ ἐνδεχομένης εἰσβολῆς, ἡ μαγεύρισα ἐκοιμήθη εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Φρειδερίκου καὶ τῆς Καρλόττας, ἀφοῦ ἔβαλε καὶ τὸν σύρτην εἰς τὴν θύραν.

Εἰς τὸ διπλὰν δωματίον παρέμενε ἡ θαλαμηπόλος.

Ἡ πρώτη σκέψις τῆς κυρίας Λεντούκ ἦτο, νά εἰδοποιήσῃ τὸν σύζυγόν της, ἀλλ' ὁ Θωμᾶς τὴν μετέπεισε.

— Ἄδικα θά τὸν ἀνησυχήσετε, τῆ εἶπεν. Ἄν ἡ παρουσία τοῦ κυρίου Λεντούκ ἦτο ἀναγκαία, μάλιστα, πρῶτος ἐγὼ θά σᾶς ἔλεγα νά τοῦ τηλεγραφήσετε. Ἄλλ' εἰμεθα ἀρκετοὶ ἐδῶ διὰ νὰποκρούσωμε τοὺς ἐπιδρομῆς.

— Ἀνάψετε καντοῦ τὰ φῶτα, ἐπρότεινε ἡ θεῖα Γερτρούδη, διὰ νά τοὺς δείξετε πῶς δέν τοὺς φοβοῦμεθα.

— Ὅποια πλάνη, κυρία μου! ἀνέκραξεν ὁ Πάνδωρος, ὑψῶν τὰς χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανόν. Ἄλλὰ δέν πρόκειται νά τοὺς τρομάξωμε... Ἄν φωτίσετε τὰ παράθυρά σας — πρᾶγμα ἀσύνηθες τὰ μεσάνυχτα, — θά τοὺς κάμετε νά ὑποπτευθοῦν καὶ νά φύγουν. Καὶ τότε τί κάμνομεν; Ἀπειναντίας, ἄς τοὺς κάμωμεν νά πιστεύσουν, ὅτι ὄλοι κοιμῶνται εἰς τὸν πύργον. Ἔτσι θά πέσουν εὐκολώτερα εἰς τὸ στόμα τοῦ λύκου. Δέν μοῦ ἀρέσει νά χάνω τὴν ἡσυχίαν μου ἀναφελῶς, καὶ ἔχω σταθερὰν ἀπόφασιν νά τοὺς γράψω ὄλους. Ἀλλὰ τὸ δικαίωμα αὐτὸ δέν εἶμπορεῖ νά μοῦ τὸ δώσῃ, παρὰ μόνον μία ἀπόπειρα, μία «ἀρχὴ ἐκτέλεσεως» τοῦ ἐγκλήματος. Πρέπει λοιπὸν νά τοὺς ἀφίσωμεν κατὶ νά κάμουν. Ἄλλοιῶτα καὶ μᾶς διαφύγουν καὶ θά μᾶς κοροϊδεύουν. Ἔτσι εἶνε ὁ νόμος βλέπετε. Δέν εἶμπορεῖτε νά συλλάβετε ἕνα ἄνθρωπον, ἐπειδὴ εἶχε σκοπὸν νά κλέψῃ. Πρέπει νά τὸν πιάσετε ἐπάνω εἰς τὴν κλεψιά.

Αἱ σοφαὶ αὐταὶ παρατηρήσεις τοῦ Ἐνωμοτάρχου ἔπεισαν εἰς τὴν ἐντέλειαν τοὺς ὑπερασπιστὰς τοῦ πύργου. Καὶ διὰ τούτου, ἀπὸ τῆς ἐνδεκατῆς, ὄλα τὰ φῶτα ἐσβέσθησαν καὶ ἡ Φυλλάς ἐβυθίσθη εἰς πλῆρες σκότος.

Ἄλλ' ὀπίσω ἀπὸ τὰ κλειστὰ παραθυρόφυλλα, ὁ φρουρὸς ἠγρύπναι.

Κτυπᾶ μεσονυκτίον. Εἶνε ἡ ἐπίσημος ὦρα. Ὅλοι αἱ καρδαὶ πάλλουν.

Ὁ Γιάννης, ὁ ὁποῖος κατώπτευεν ἀπὸ μίαν θυρίδα τοῦ σταύλου, βλέπει

μακρὰν μίαν σιάν, κατὶ μαῦρον, πού προχωρεῖ βραδέως.

Εἶνε οἱ κακούργοι. Κατέρχεται ἀμέσως.

— Ἐφτάσαν! ψιθυρίζει πρὸς τὸν Πάνδωρον.

— Πολὺ καλά... ἀρκεῖ... Ὅλοι εἰς τὰς θέσεις των! διατάσσει ὁ ἀντιπρόσωπος τῆς ἐξουσίας.

Ἡ καγγελέθουρα τῆς εἰσόδου εἶνε κλεισμένη καλά. Ἡ ἀναρρίχσις ἀπὸ αὐτὸ τὸ μέρος εἶνε δύσκολος.

Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἡ εἰσβολὴ θά γίνη ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ κήπου.

Τὸ σχέδιον τῆς ἀμύνης εἶνε ἀπλοῦστατον. Θάφισον τοὺς κλέπτας νά εἰσέλθουν εἰς τὸν πύργον καὶ θά τοὺς κέψουν τὴν ὑποχώρησιν. Πρὸς τοῦτο, ὁ χωροφύλαξ καὶ ὁ ἀμαξᾶς εἶνε ἀρκετοὶ.

Ὁ Θωμᾶς Κερούελ καὶ ὁ Πάνδωρος, κρυμμένοι ὀπίσω ἀπὸ ἕν παραπέτασμα τῆς αἰθούσας, θά ἐμφανισθοῦν τὴν κατάλληλον στιγμῆν, — καὶ τὸ δράμα τελειώνει.

Ὅλα συνέβησαν, ὅπως τὰ προείδεν ἡ στρατιωτικὴ ἐξουσία.

Βλέπων ὅτι ἡ καγγελέθουρα ἦτο κλειστὴ καὶ ἀπαραβίαστος, ὁ Ἀντώνιος ὠδήγησε τοὺς συνενόχους του πρὸς τὴν μυστικὴν εἰσόδον τοῦ κήπου.

Τὴν ἠνάγκησεν χωρὶς πολλὴν δυσκολίαν.

— Αὐτὸ, εἶπε καταπνίγων εἰρώνα γέλωτα, μᾶς ἀπαλλάσσει τοῦ κόπου νά σκαρφαλώσωμεν σάν γάτες. Ἄς προχωρήσωμεν τώρα σιγά-σιγά, σάν γάτες πραγματικῶς... Προσέξεται! Ἡ παραμικρὰ ἀσυνεσία μᾶς ἐκθέτει εἰς κίνδυνον ὄλους!

Ἐφωδιασμένοι ὁ καθεὶς μ' ἐν κλεπτοφάναρν, κατώρθωσαν νά φθάσουν, χωρὶς ἐμπόδιον, μέχρι τῆς λιθίνης κλίμακος διὰ τῆς ὁποίας ἀνῆρχοντο εἰς τὴν αἰθούσαν.

Ἐπιτιμῶμενος ὑπὸ τῆς γραίας, ὁ Ἀντώνιος παρεβίασε τὴν θύραν καὶ εἰσῆλθε.

— Ἀπὸ δῶ! εἶπε χαμηλοφώνως, προηγούμενος τοῦ Ἀλφρέδου καὶ τῆς Εὐφημίας. Τὸ χρηματοκιβώτιον εὗρισκται εἰς τὸ διπλὰν δωματίον. Θά σηκώσωμε τὸν παρὰ καὶ θά τὸ στρήψωμε ἀλλὰ γαλλικῶς, ἀλλ' ἀφοῦ γεμίσωμε καὶ τίς τσέπες μας μὲ ὅ, τι μπόρῃσωμε, ἀπ' αὐτὰ τὰ ὄρατα πράγματα πού βλέπετε ἐδῶ...

Ἦτο ἐφωδιασμένος μ' ἐν ἀντικλεῖδι. Καὶ μὲ αὐτὸ ἐπροσπαθοῦσε νά ξεκλειδῶσῃ τὴν θύραν, περιστοιχιζόμενος ὑπὸ τῶν συνενόχων του, ἀνυπομόνων: — Ἐλα ντέ! δέν ἀνοίγει; — Ἀλφρέδε, δόσε μου καλλίτερα τὸ λοστό. — Τὸν ἄφισα ἔξω, στὴ σκάλα. Στάσου μιά στιγμῆ... ἐφθασα!

Καὶ ἐκίνησε διὰ νά ἐξέλθῃ.

Ἄλλὰ μὲλις ἔκαμεν ὀλίγα βήματα, ἐσταμάτησεν ἐβάλλων ἀσθενὴ κραυγὴν τρόμου.

Ὁ Πάνδωρος καὶ ὁ Κερούελ τὸν εἶχαν γραπώσῃ.

— Κάμε γρήγορα λοιπὸν! ἐμοῦρ- μούριζεν ὁ Ἀντώνιος· δέν ἔχομε καιρὸ!...

Δέν ἐπρόσθεσε νά τελειώσῃ. Ἐξασπικὸν φῶς ἐγένευσεν τὴν αἰθούσαν.

Ἐντρομος, ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν.

— Μᾶς ἔπιασαν! ἀνέκραξε λυσσῶν.

Ὁ «ἐπικουρικὸς στρατὸς», εἰς ὁθέν σύνθημα, εἶχεν εἰσβάλῃ ὀλόκληρος εἰς τὴν αἰθούσαν ὅπου ἐτελειτο τὸ ἐγκλημα.

Ὁ Ἀντώνιος εἶδε τότε «Ἐῦρεν ὄλον τὸ προσωπικὸν ὄπλισμένον» (Σ. 408, σ. β.) σείαν ὄραν, ἡ ὅρα τῆς φυτιστάσις ἦτο ματαία.

— Κακούργε! τῷ ἐφώναξεν ὁ Κερούελ κατὰ πρόσωπον.

— Νά καταπῆξ τὴ γλῶσσά σου, ἀπήγγησεν ὁ θρασὺς Ἀντώνιος, γιατί αὐτὸ πού εἶπες θά σοῦ κοστίσῃ ἀκριθὰ.

Καὶ τείνων τὰς χεῖρας πρὸς τὸν Πάνδωρον:

— Ἐμπρός, φίλε μου, εἶπε μὲ φωνὴν εἰρώνα· μὴ στενοχωρεῖσαι... δόσε μου τὰ χέρια, γιατί μπορῶ νά τὸ σκάσω.

Ἡ γραία ἐθρηνολογούσε:

— Ἄχ, καλέ μου κύριε, ἐγὼ δέν φταίω καθόλου... μὲ πῆραν εἰς τοὺς λαίμαρτους!... Μὲ ἀνάγκασαν νά ἔλθω ἐδῶ, μὲ τὸ πιστόδι στὸ κεφάλι. Σᾶς ὀρκίζομαι! εἶμαι ἄθφα!

— Σάν περιστέρω! συνεπλήρωσεν ὁ Θωμᾶς.

— Κύριε ἐνωμοτάρχα, ἐξηκολούθησεν ἡ γραία, μὴ μὲ βάλετε φυλακὴ! Τί θά γίνη χωρὶς ἐμέ ἡ δυστυχισμένη μου Ἀνίτα, τὸ κοριτσάκι μας;... Θά μείνῃ ὀλομόναχο ἔστω κόσμῳ!... Ὅχι, καλέ μου κύριε! Ἄν ὄχι ἐμέ, λυπηθῆτε τὴν κόρη μου! Μὴ τὴν ἀφίσετε χωρὶς μητέρα!..

— Χωρὶς μητέρα! ἐκάγχασεν ὁ Θωμᾶς. Κε' αὐτὸ τὸ παιδί τῶχαις κλεμμένο, κυρά μου!

— Κλεμμένο; ἐγὼ; ἡ ποῖος τὸ λέει! ἀνέκραξεν ἡ γραία τίλλουσα τὴν κόρην της.

— Σιωπῆ! διέταξεν ὁ Πάνδωρος.

Δέν εἶνε οὔτε ὦρα οὔτε τόπος διὰ συζητήσις. Αὐτὰ θά τὰ πῆτε ἔστω κύριον ἀνακριθῇ.

Καὶ εἰς νεῦμα τοῦ ἐνωμοτάρχου, ὁ χωροφύλαξ ἐδεσεν ὄλους ἐκείνους τοὺς κακούργους.

— Ἐμπρός! μᾶρ! διέταξεν ὁ ἐνωμοτάρχης διευθυνόμενος πρὸς τὴν ἐξοδον.

Ὅλοι τὸν ἠκολούθησαν.

Ἰδὼν, ἔξω τοῦ πύργου, τὴν ἀμαξάν τὴν ὁποίαν εἶχαν φέρῃ οἱ κακούργοι διὰ τὴν φυγὴν των ὁ Πάνδωρος ἀνέκραξε:

— Τί καλά! αὐτὸ μᾶς πῆφτει ἀπὸ τὸν οὐρανόν. Κύριε Κερούελ, μᾶς κάνετε σεῖς τὸν ἀμαξᾶ;

— Ἐὐχαρίστως!

Μετὰ ἡμίσειαν ὄραν, ἡ θύρα τῆς φυτιστάσις ἦτο ματαία.

Ἄσκησις ἡγοίγετο διὰ νά εἰσέλθουν ὁ Ἀντώνιος, ἡ Εὐφημία καὶ ὁ Ἀλφρέδος.

Ὅσον διὰ τὴν Ἀνίταν, αὐτὴν τὴν ἐπῆρεν ἀπὸ τὸν τροχοφόρον οἰκίσκον ἕνας ἄλλος χωροφύλαξ καὶ τὴν παρέδωκεν εἰς τὴν σύζυγον τοῦ Πανδώρα, — λαμπρὰν γυναῖκα, ἡ ὁποία ἀνέλαβε νά φιλοξενήσῃ προσωρινῶς τὴν μικρὰν ὀρφανήν.

(Ἐπιστὰ συνέχεια) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 108^{ου} ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΠΡὸς ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ [1^{ος} Φυλλάδιον 22, σελ. 175.]

Ὁ Διαγωνισμὸς τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων σκοπὸν ἔχει πρῶτον, νά συνειθίσῃ τοὺς φίλους μου νά συνδέονται μόνον τῶν Ἀσκήσεων, γυμνάζοντες ὅστω τὸ πνεῦμά των, τὴν κρίσιν των καὶ τὴν καλαισθησίαν των καὶ δεῦτερον νά μοῦ ἐπιτρίψῃ νά καταρτίσω εἰς καθὲ φύλλον ἀπὸ μίαν ὄραν ἰσθῆλην Ἀσκήσεων, πρὸς τέρψιν καὶ ὄφελειαν ὄλων ἐν γένει τῶν ἀναγνωστῶν.

Ἄλλ' ὁ διπλοὺς αὐτὸς σκοπὸς τελευταίως παρεξηγήθη, πολλοὶ δὲ ἀπὸ τοὺς φίλους μου ἐνόμισαν ὅτι ὁ Διαγωνισμὸς τῶν Ἀσκήσεων γίνεται μόνον καὶ μόνον διὰ νά βραβεῦνται αὐτοὶ... εἰς τὰς λύσεις! Πρὸς τοῦτο, στέλλουν καθὲ φοράν ὄσων περισσοτέρας Συλλογὰς εἰμπορέσων, φιλοδοξούντες αὐτὰς εἰς φίλους των, προθύμως νά τὰς παραουσιάσουν ὡς δικὰς των, — φροντίζόντες δὲ συγχρόνως ὅστω αἱ Συλλογαὶ αὐτὰ νὰποτελοῦνται ἀπὸ Ἀσκήσεων ὄσων τὸ δυνατόν δυσκόλων καὶ ἀλύτους, διὰ νά μὴ εἰμπορῃ κανεὶς ἄλλος νά εἶρη τὴν λύσιν, παρὰ μόνον αὐτοὶ πού τὰς ἔκαμαν.

Χαιτή-Περίφη, α. (Α 107) Κόσμη 'Αγά, α. (Α 108) Κοιτοελλαράϊα, α. (Α 109) Νεμεροθάφης 'Ανοικτοκάρδων, α. (Α 110) Βασιλισσα της Καλλονής, α. (Σ 1) Χαρίσσα Κόρη, α. (Σ 2) Λάβαρον τού Γερμανού, α. (Σ 3) Για τὸ Σημημένο, α. (Σ 4) Αιγυπτία 'Ελληνίς, α. (Σ 5) Πελοπόσσα Νίκη, α. (Σ 6) Παπα-Συμῶν, α. (Σ 7) Παπα- 'Αββακούμ, α. (Σ 8) Μονοκόβαλος 'Ιάσω, α. 'Ενθαμος Παριώτης, α. 'Ελλην Πολίτης, α. 'Εραστής της Θαλάσσης, α. Τυροφάγος Ποντικός, α. Νίχη τῶν Αἰγυπτίων, α. Γαλαζοαιματος Φίφην-Τοῦ, α. 'Ερμής τῶν Πραξιτέλους, α. Χρυσόπτερος Χρυσάλλης, α. 'Ομιχλώδης Πρωιά, α. 'Ατρόμητο 'Ελληνοπόλο, α. 'Ηρώϊς τῶν Βεργαδόκη, α. Τριανταφυλλάκι, α. 'Αρχιδιάβολος, α. (Κ.) Νενικήματα Αἰγύπτιοι, α. (Κ.) Βαναυσάγος, α. (Κ.) Μπαράς, α. (Μ. Γ.) Γκνίζια, α. (Γ. Γ.) Ταχύπλοος Νεῖλος, α. (Γ. Γ.) Χολέρα, α. (Α. Γ.) Σκουροδόλια, α. (Α. Γ.) 'Υψιλονέντζα, α. (Π. Γ.) Καπελλῶν, α. (Π. Φ.) Διαόντου Γιώτς, α. (Π. Γ.) Σπεισιωτάκι, α. (Κ. Κ.)

'Ανανεώσεις ψευδιωνύμων: Πορφυρογένιος, α. Τοξότηρια 'Αρτεμις, α.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρά Μυστικά ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: ἡ 'Απολοσθία 'Ελαίς (0) μετ' Αημονημένην, Αημονημένον, Λήθην, 'Ιδαντοποίηση — ἡ Δουλοσσία της Κεφαλληνίας (0) μετ' Αιγυπτίαν Βασιλοπαίδα, Φανασιήν 'Εσπεραγιάστριαν, Σημημένον Κεφαλλήνα — ἡ 'Αποκηρύκτικη Μουσούνα (1) μετ' Ἐδμήν της Μάννας, Μαρομαρωμένον Βασιληάν, Φιλοπάτριδα 'Ελληνοπόλοιν, 'Εθνομάρτυρα, 'Ελληνοπαίδα — ὁ Αημονημένος (0) μετ' Μιμῶζαν, Αημονημένην — ὁ 'Ελληνοποιός (0) μετ' 'Αγχιλον της 'Ελαίδος, Αημοσιάζουσαν Καρδίαν, 'Ελαίδα τῶν Δυσσευχῶν.

'Η Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: Στολοκαύσην 'Ημίθεον (εὐχαριστῶ πολύ· καλὸν ἦτο τὸ Παίδικόν Πνεῦμα, ἀλλὰ, καθὼς σὺ εἶπα πολλάκις, δημοσιεύω ἀπὸ τὰ καλλίτερα ὅσα ἐπιτρέπει ὁ χώρος, καὶ διὰ κλήρου) Μαλαγχροσθήν 'Αφροδίτην (αὶ παραγγέλαι σου ἐξετελέσθησαν· ἡ ἐπιστολὴ σου ὠραιότητι, ὅλη ἀγάπη, μετ' κατευχαριστήσεως) Ταπεινὸν Ἡρόν (περιμένον) 'Αρχιμικροσκοπικὸν 'Ανοικτοκάρδον (ἐν δμυῶδες ἀνιγμα εἰμφορεῖ νὰ τὸ εἶδε καὶ ἄλλοῦ ἢ νὰ τὸ ἤκουσε ἀπὸ ἄλλου· γράψε μου λοιπὸν τώρα ποῦ ἔκαμες τὴν ἀρχήν.) Μίχην Ζέζαν (ἔστειλα) 'Ελληνοπαίδα, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 10 Νοεμβρίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί: ἐξ 'Αθηνῶν καὶ Περαϊῶς μέχρι της 25 Νοεμβρίου· ἐκ τῶν Ἑσπαρχιῶν μέχρι της 5 Δεκεμβρίου· ἐκ τῶν Ἑξωτερικῶν μέχρι της 16 Δεκεμβρίου.

478. Δεξιόγραφος.

'Ἐν ἀσχημον ἀμφίβιον
Μετ' ἄσχημον ἠνώδη
Κ' εἰς 'Αθηναίων στρατηγῶν
Εὐδὸς μεταμορφώθη.

479. Συλλαβόγραφος.

'Ἐπῆρα δύο φθόγγους
Καὶ ἓνα ποικίτα,
Καὶ σοῦ 'φτιαξα ἓνα φάρι
Νόστιμο καὶ γλυκὸ.

480. Μεταγραμματισμός.

'Ὡς αἰρτικὸν με φεύγεις
'Ὅπως ἔγω ἐν προβάτω
Μετ' ἀπαλάξαι, μ' ἐρμηνεύσεις,
Ἐν βγάλω, Ρῶ ἐν βάλω.

481. Αἶνιγμα.

Στῶν βοσκῶν τὰ χέρια πάντα
Τὸ ἀρσενικὸν μῦν, λῦτα
Θύλεις καὶ τὸ θηλυκὸν μου;
Μπρὸς στὰ σπῖτα τότε κῦτα.

482. Αἶνιγμα.

Τὸ γράφει καὶ ὁ 'Ατλας σου κ' ἡ 'Ανθρωπολογία,
Μέρος εἶμαι τοῦ σώματος καὶ πόλις στὴν 'Ἀσία.

488. Αἶνιγμα.

Νάυτικατασταθῶν οἱ ἀστειρικαὶ διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε νάνα γινώσκεται: ἀνω στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων· κάτω αὐσαστικὸν ἀπαιτῶν... ἰκανοποιήσιν· καθέως δὲ κατὰ σειράν, ἐξ ἀριστερῶν: ἄνωθεν εὐδῶδες, ἀπαιτήσις τοῦ Κράτους, συστατικὸν τοῦ σώματος, οὐράνιον σῶμα.

484—489. Μαγικὸν Γράμμα.

Τῇ προσθήκῃ ἐνὸς συμφώνου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, εἰς τὰς κάτωθι λέξεις, μετατιθεμένων ἐν ἀνάγκῃ καὶ τῶν στοιχείων ἐκάστης ὅπως δῆποτε, νὰ σχηματισθῶν ἄλλαι τόσαι λέξεις:

ράμος, ὄρος, ἄμα, ἄνος, ἦλος, ἀβλός.

490. 'Ελληνοσύμφωνον.

ο-ιασο-ιασι

491. Μικτόν.

ρλ-οια-μν-ειαι

492. Γρίφος.

τὸ Μ οὐ.
πλοῦ Η

(Πᾶσαι αἱ ἀνωτέρω Πνευματικαὶ 'Ασκήσεις ἐλήφθησαν ἐκ τῆς βραβευθείσης συλλογῆς τοῦ ΠΑΟΙΛΑΡΧΟΥ ΝΕΜΟΥ. Εἰς προηγουμένα φύλλα δημοσιεύθησαν ἐκ τῆς αὐτῆς συλλογῆς Μαγικὴ Ἐπιδὸν ἔκτου Ἐκάνος καὶ Κυβόβλεπον, ἀμφότερα ἔμμετρα).

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν 'Ασκήσεων τοῦ φύλλου 44

416. 'Ἐσπεράντο (ἐς, πέραν, τό.) — 417. Νιόδη (νῖ, ο, ῥη.) — 418. Καμέλια-ἀρέμελα.

419. Μ (ἀναΜάρτητος...) Θ Ω Σ (ΣΘφῆσεται...) Μ Ω Ρ Ο Σ (ἈδγουστοΣ Ο ΡῶΜαίος.) Σ Ο Σ (φιλόσοφος Ο Σωκράτης.) Σ (Σαυτῶν.)

420. 'Απόφυγε τὸ ψεύδος. ('Ἡ ἀνάγνωσις ἀρχεται ἐκ τῶν κάτω τῆς β' στήλης καὶ προχωρεῖ πρὸς τὰ ἄνω μέχρι τοῦ Ο· ἐκεῖθεν μεταβαίνει εἰς τὸ Φ τῆς γ' στήλης, προχωρεῖ πρὸς τὰ κάτω, καὶ οὕτω καλεῖται μακροδρομικός.) — 421. ΠΑΡΜΕΝΙΩΝ ('Αρίων, φαίνω, Μαρία, ἐνία, Νέρων, 'Ἰέρων, ὦρα.) — 422. Δεκαοκτώ (μινεζικὸν ἀφάδητον=γράμματα 18.) — 423. ΔΑΝΙΑ-ΑΑΡΩΝ (ΔΑ-κι-Α, ΝΙ-και-Α, 'Α-γυ-ΡΩΝ) — 424. Κακοπραγόντα μὴ ἀνείδειζε. — 425. Τὸ ἴον κρῖπτεται ἀλλ' ἢ εὐαθία του τοῦ κροδίτου (τοιοκρίπτεται, τέ, -άλιοι - εἶο διὰ τοῦ - τὸ πρό δίδει):

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Υψιφοιμένην δια' σὺς παρακαλῶ σταίλατέ μοι ἄλλο τετράδιον, διότι τὸ σταλὲν ἐγάρθῃ εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον.
'Απολοσθία 'Ελαίς (Η. 764)

Γενομένων ἀρχαιρεσιῶν «Τιτοφόρου Σουλδίου» Πύργου κατὰ τὸ Καταστατικὸν τὴν 1ην Νοεμβρίου, ἐξελέγησαν Πρόεδρος: Θεόσις, Ἀντιπρόεδρος: 'Εθνητὴ 'Αμυνα, Γεν. Γραμματεὺς: Ζεζάνιον Πύργου, Εἰδικὸς Γραμματεὺς: Νέος 'Αστήρ, Ταμίαι: Κάρολος-Δε-Μάρ, Ἀνεκρηχθὴν Ἐπίτιμος Πρόεδρος: 'Ερμάνης Διωρεῖσθ γενικός Ἀντικρῶσις Μ. Ἀσίας: 'Ελληνικὴ Φιλολογία. 'Αἰδίτιον. (Η. 765)

Συνάδελφοι! Σύλλογος «Ὠραία Κίος» δίδων ἀπογευματινὴν ἑορτὴν ἐν αἰθούσῃ 'Ἐστιάτοριου ἢ «Αἴγυπτος», ἑδῶς καλεῖται Χρηματιστηρίου ἀνοῖθεν καταστημάτων Ὀυάλλερ-Μειμαράκη, τὴν Κυριακὴν 23 Νοεμβρίου ὥραν 3 1/2 μετὰ μεσημβρίας, προσκαλεῖ ὑμᾶς οἰκογενειακῶς. Εἰσοδος γρ. δ. 5.—Καίρινοι, Σὺς περιμένοντες.
Τὸ Προεδρεῖον (Η. 766)

ΟΝΕΙΡΕΜΕΝΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

ΥΠΟΨΗΦΙΑ (Η. 767)

Ἐροφιλόσοφος! καθάλλικεψτενε τὴν ἀσπρη φοράδα καὶ ἔλθετενε νὰ χωρέψωμενα... κάτω στὸ γιολό! — Χιανὸς 'Ορίζων, 'Ελλάς τοῦ Μέλλοντος, Σημημένο Χιωτόπουλο. (Η. 768)

Καίπερ ὁ ἐφεταίνος ἀγῶν, πρὸ πολλοῦ ἀναρῶνδν ἔκλινε ὑπὲρ τοῦ Λατρούμνικου κόμματος, ὑποψηφίτης ἔσται
ΕΥΓΕΝΟΥΣ ΦΙΛΟΔΟΣΙΑΣ

ἐπισφράγισα τὴν νίκην, ἦτες ἀπὸ τοῦδε σχεδὸν κοσμεῖ τὴν κεφαλὴν τοῦ πλέον ἐπιλέκτου τῶν Λατρούμνικῶν.
ΑΡΓΕΙΟΥΣ ΕΡΜΗΣ (Μικρὰ 'Ασία)

Φιλόπατρις Ἐλληνοπόλο τὴν ἐσχὴ τῆς Μάννας σου [νῆος] μὴ τόσον τραγικότητα... εἰς τὴν γοῶσθν νὰ [δὲξθς] Καὶ σὺ Τροιάσινα... ποῦ στραβὰ παντοσεινὰ [φορεῖσαι] στὸν γραμματεῖα τῆς Ζητῆς, εἰλε μου δὲν βαρυνῶσαι; Καὶ τὸ μαλιὰ σου Σουφραῖτε ποτε δὴ τὸ σιμῶσαι; [βῶσαι] διὰ νὰ λέγεσαι πὰ κάς... δ! νὰ μὴ θυμῶσαι!
Μενεξεδέτιο Μπουκετάκι (Η. 770)

Ἐννοεῖται, Μαγμένο 'Αερογιάνι, ὡς ἀντίπαλος... τὸ μαῦρισμα ἀνταλλακτικῶν.
Φιλόπατρις 'Ελληνοπόλο (Η. 771)

ΕΥΓΕΝΗΣ ΦΙΛΟΔΟΣΙΑ,

'Ανδρική ἀπόφασίς σου, ὅπως δεχθῆς καὶ αὐτοπροσώπως ἀναλάβης, τὸν ὄντως γιγάντιον ἐφεταίνον πολιτικὸν ἀγῶνα, ἐπέσειρε ὑδέλλαν ἐνθουσιασμοῦ ἀνὰ τὸ Λατρούμνικὸν στρατόπεδον, ἔπερ ἀπὸ τοῦδε ἐν τῷ προσώπῳ σου ἐορτάζει τὴν τετάρτην περιφανὴ αὐτοῦ νίκην.
'Ἐπιλέκτος Λατρούμνικὸν κόμματος

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ

Καίγον. — Πατριάρχης 'Ανοικτοκάρδων συλληθεῖς διαταγῇ Νυνεκοδόματος ἐδικασθῆ καὶ καταδικασθῆ εἰς θάνατον!! Νάβαρχος διὰ ρεθόλθερ διςκόρησις μελούς του! Χατῆν πέτροος κατέβρασας διὰ ροπάλου μέλη του, ἄτινα συλλέξας Βαθῶνος ἐταρίχευσε καὶ ἀπέστειλε Βασιλοπαίδα. 'Αποικία ἀνάστατος. 'Απαντες καταρῶνται Βασιλοπαίδα αἰτίον ἀπωλείας Πατριάρχου. (Η. 773)